ח) [פ"ק יג. ע"ש ככורות נח: ככ. לקמן ח.], כ) לקמן כח., ג) [ובחים פח:], ד) [ע" מוס' ובחים לו: ד"ה קודש. ש"מ]:, ה) [שס], נ) [ע" מוס' ובחים פח: ד"ה חין.

ש"מן:, ז) וובחים פא. וש"כן,

ימן, ז) ובמוס פפ. וש"קן, מ) יומל זו, ש) ובמוס ט. וש"ק, י) תרומות פ"ג מ"ו פקחים לה: כי) צ"ל מתנומיכה, ל) [עורובין לל: בילה יג: ברכות מו: שבת קמון, מ) קדושין סוו, (י) [עי

תום׳ בכורות לב. ש״מן,

הגהות הב"ח

(א) גם' שאני התם דאמר הרא

לז א מיי׳ פ״ל מהל׳ בכורות הל"ג והלי"ח: הל"ג והלי"ח: לח ב מיי שם פ"ו הלכה ה: לש ג מיי פ"ה מהלי ערכין וחרמים הלי יא:

מ ד מיי' פ"ג מהל' תמורה ·6//35

הנ״ח: מא ה מיי׳ פ״ב מהל׳ פסולי המוקדשין הלכה יא: מב ו מיי׳ פ״ד מהל׳ עצודת יוה״כ הל״ב: בג ז מיי׳ פ"ג מהל' תרומות הלי כני

מד ח מיי' פ"ג מהל' תרומות הלכה יג טור יו"ד סימן :635 שנק: מה ט מיי׳ וטור שם: מו י מיי׳ פט"ו מהל' איסורי

בו ר מייי פטיין מהלי מיסתי ביאה טוש"ע אה"ע סיי ח סעי' ד: בוו כ מייי פ"א מהלי איסורי

מזבח הל"י:

תורה אור השלם

1. אַךְּ בַּכוֹר שׁוֹר אוֹ בַכוֹר כַּשַׂב או בכור עז לא תפרה קרש הם או בְּבור עַז לא תַבְּיָּה קְיָשׁ הַם אֶת דְּמָם תַּקְרֹק עַל הַמִּזְבָּה וְהָא לָיִי: במדבר יח יז במדבר יח יז 2. לא יְבַקָּר בִּין טוֹב לְרַע וְלֹא ימירנו ואם המר ימירנו והיה יָהְיָם הָאָם הְיָהָיּה קְּרָשׁ לֹא הוא וּתְמוּרְתוֹ יְהְיָה קְרָשׁ לֹא יִנְּאָל: 1. לא יַחֲלִיפָנוּ וְלֹא יָמִיר אתו טוֹב בְּרָע אוֹ רַע בְּטוֹב וְאִם הָמֵר ימיר בַּהַמָה בַּבַהַמָה וְהַיָה הוּא ותמורתו יהיה קדש:

4. אַךּ בְּכוֹר אֲשֶׁר יְבְבָּר לִייְ בְּבְהַמָּח לֹא יַקְדִּישׁ אִישׁ אֹתוֹ אָם שׁוֹר אָם שֶׂה לַיִּיְ הוּא: ייקרא כז כו

ויקרא כז כו 5. וְיָצָא אָל הַמִּוְבַּהְ אֲשֶׁר לְפְנֵי יְיִ וְבַפֶּר עָלְיו וְלְקָח מִדֶּם הַפְּר ומִדֶּם הַשְּעִיר וְנָתוְ עַל קרנות הַמִּדָם הָשָׁעִיר וְנָתוְ עַל קרנות הַמִּדָבַה סְבִיב: ויקרא טז יח קרנות יקרא טז יח יקרא טז יח קביב: ויקרא טז יח 6. מְלַאָתְרְּ וְדִּמְעֵרְּ לֹא תְאַחַר בְּנִיךְ תָּתָן לִי:

שמות כב כוז 7. בֵּן תָּרִימוּ גַם אָתֶּם תְּרוּמָת יְיָ מָבֹּל מֵעְשְׁרֹתַיכָּם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּנְתַתֶּם מִמֶּנוּ אָת תְּרוּמָת יְיָ לְאַהֲרֹן הַכּּהַן:

8. אלמנה וגרושה וחללה זנה אָת אֵלֶה לֹא יִקְח כִּי אָם בְּתוּלְה אֶת אַכֶּה יִאַ הְּי מַעַמָּיו יִקָּח אָשָׁה: ויקרא כא י

ויקרא כא יד 9. וְלֹא יְחַלֵּל זְרְעוֹ בְּעַמְּיוֹ בִּי אֲנִי יִיְ מְקַדְשׁוֹ: ויקרא כא טו 10. כּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא תַקָרִיבוּ כִּי לֹא לְרָצוֹן יִהְיָה יי די היי לְבֶם: ייקרא כב כ 11. וְשׁוֹר וְשָׁה שְׁרוּע וְקָלוּט גַּרְבָה תַעֲשָׂה אתוֹ וּלְנֶדֶר לֹא

מוסף רש"י

שינויי נוסחאות

מו"ח בכור הוא דאמא למנים חו"ח כן גילטי אבל נמכל הוק (הגר"א) ג] לחמנא אך בכור שור או בכור כשב או בכור עז לא תפדה ותנן מה בין תמורת בכור ומעשר לשאר כל בכור ומעשר לשאר כל הקדשים בכור ומעשר לשאר כל הקדשים בכור ומעשר לשאר כל בייטילו ונשחטים במיטילו ונשחטים בייטילו ונשחטים בייטילו ונשחטים בייטילו ונשחטים מו הבכור ויש להן (ש"ח) ז'ן לך אביי שלהן (ש"ח) פן הוא לה' הוא קריב. ניכה כוכמים כ"ח מורא"ב) ון קלה נפקא ללה (ש"ח) ון ומעשר שאם לה מולקת (ש"ח) שון הייטילי ולה מולקת כ"ח פון ה" לש"ח מעורכן דכר וחלביי הלי סביל מכול מול הי נפקא עלהו ומות בפני עלתו מות בפני עלתו ומות בפני עלתו מות בפני עלתו מות בפני עלתו ומות בפני עלתו הביים ביים עלתו מות בביים עלתו מות בפני עלתו היים ביים עלתו מות בביים עלת בביים עלתו מות בביים עלת בביים עלת בביים עלתו מות בביים עלת בביים עלת ב יאשיה ורצא כר׳ יונתו (ש"מ) יו יואל ואמר רחמוא לא יבקר

יא] ולממורומיהן פדיון (ש"מ) יכ] לך אביי (ש"מ) יג] העברה העברה (ש"מ) יד] המקדים (ש" ישק"ר ומוד"ל ד"א ומנה" כר "דים נמנו זו דיומה מתקדותה זוכנסם הממודה במתקומה ותנו נושונה מודך ומנדייא כו קדשו קדים קדים דברוייה קדים המ"ד צדים (ש"ה) לל מכוכם קדים המ"ד צדים (ש"ה) לל מכוכם מכלן וחילוך פירם ממקד לעד מיכם מ"ה) לל מכו וכדה לכן מכור ממשר [בעלי] מהמיך לאינן מוכם (ש"ה) ל5 נימו כשבודה על נש"ה) ל1] מכור מששר נשל מכור (ש"ה) ל2 כר' יונתן (ש"ה) לח מכור העברה. בככור (ש"ה) ל2 כל למכיי דלממרי במסכם בילה מעשר (ש"ה) ל1 כל יונתן (ש"ה) מכור מעור מק המעשר מק המעשר מתחים ש"ח מכול ד'ל ממנותיכה, מגן רממנה לל מעל וכר. מל) פעור הלוי מתרומה גדולה שלאמר מעשר מן המעשר מק המעשר לאתרתי (ש"ה) מכן ל"ל ממנותיכה, מגן רממנה ללו מעל וכר. מל)

ולרבא האי הוא למעומי בכור. יוחס מחמר ולחניי דמוקי הוא בהוייתו יהא למעוטי בכור מנליה ואומר הר"ם דלפי המסקנא מהו ניחא דמפקי׳ בבכור דאי עביד לא מהני ומעשר יליף מהעברה העברה מבכור וא"כ ילפינן שפיר חרמים גאולה גאולה

ממעשר ולא אינטריך הוא דחרמים לומר בהווייתו יהא: שאני התם

דאמר קרא לא יחלל בו'. למשמע

חילולין הוא עושה ואינו עושה ממזרות

וכיון דאינו עושה ממזרות תפסי בה

קדושין ולריך לומר דהיינו מייחור הלמ"ד שניה אבל אין לומר דבלא

יתור הלמ"ד שניה נמי דרשינן

הכי חילולין הוא עושה ואינו עושה

ממזרות ותפסי בה קדושין דע"כ לאו ממזרות ותפיסת קדושין תלויין

זה בזה שהרי קאמר רבי יהושע בפ׳

החולץ (יבמות דף מט.) דאין ממזר אלא

מחייבי מיתות בית דין אבל מחייבי

כריתות לא הוי ממזר מוזמודלכ"ע לא

תפסי בהו קדושין בחייבי כריתות

אלמא לאו הא בהא תליא אבל מיתורא

דלמ"ד מפיק שפיר מחו(דלא תפסי) בה

קדושין דאם אינו ענין לממזרות תנהו

לענין תפיסת קדושין וכן משמע דמייתורא מטו[דרש] מדאמר ולאביי מטו(אם

כן) נימא קרא לא יחל מאי לא יחלל:

ולרבא האי הוא למעומי יו בכור דתניא יבבכור נאמר ילא תפדה ₪ יונמכר הוא במעשר ווֹסַבּבכור נאמר ילא נאמר 2לא יגאל ב ואינו נמכר לא חי ולא שחום ולא תם ולא בעל מום והרי תמורה דאמר רחמנא 3לא יחליפנו ולא ימיר אותו ותנא לא שאדם רשאי להמיר אלא שאם המיר מומר וסופג את הארבעים אלמא מהני תיובתא דרבא אמר לך שאני התם דאמר קרא והיה הוא ותמורתו יהיה קודש ולאביי אי לאו דאמר רחמנא והיה הוא ותמורתו הוה אמינא תצא זו ותכנם זו קמשמע לן והרי בכור דאמר רחמנא פלא תפדה פותנן יש להן פדיון ולתמורותיהן פדיון חוץ מן הבכור ומן המעשר אלמא לא מהני תיובתא דאביי אמר לך יו שאני התם דאמר קרא הם בהווייתן יהו ולרבא האי הם למה ליה יהן קריבין יואין תמורתן קריבין ולאביי האי סברא מנא ייליה אם שור אם שה לה' הוא ₪ לה' קריב יואין 4

ם שנתערב דמן בכל העולין שקריבין לגבי מזבח ואביי האי סברא מגא ליה מיכן שעיר ימיכן מרם הפר מרובה משל שעיר ימיכן ימיכן מולקח מדם הפר ומדם השעיר ימיכן לעולין השאין מבטלין זה את זהיס סידתניא ולקח מדם הפר ומדם השעיר ישיהו מעורבין דברי רבי יאשיה ורבא התם מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו וסבר לה כרבי יונתן והרי מעשר דאמר רחמנא לא יגאל יותנן יש להן פדיון ולתמורותיהן ישחוץ מן הבכור ומן המעשר אלמא לא מהני תיובתא דאביי אמר שלך שאני התםש דיליף שעברה עברה מבכור הרי שהקדימה תרומה לביכורים ראמר רחמנא ימלאתך ודמעך לא תאחר ייוי ותנן המקדים אף על פי שהוא בלא תעשה ימה שעשה עשוי ייז אמר לך רבא שאני התם ראמר קרא ימכל י מעשרותיכם תרימו (תרומה) ולאביי מיבעיא ליהי כדאמר ליה רב פפא לאביי אלא מעתה אפילו הקרימו בכרי נמי ניפטר א"ל עליך אמר קרא מכל יו מעשרותיכם תרימו מה ראית לרבות את הכרי ולהוציא את השיבלין יימרבה אני את הכרי שישנו בכלל יחדיגון מומוציא אני את השיבלין שאין בכלל דיגון והרי אלמנה לכהן גדול דרחמנא אמר °אלמנה וגרושה לא יקח ייותנן כל מקום שיש קדושין ויש עבירה חולד הולך אחר הפגום ששאני הכא דאמר קרא °לא יחלל זרעו ולאביי, נימא קרא, לא יחל מאי לא יחלל אחד לו ואחד לה ° והרי ס הקריש בעלי מומין למזבח דרחמנא אמר ¹יכל אשר בו מום לא תקריבו כי ותנן המקדיש בעלי מומין לגבי מזבח אף על פי שהוא בלא תעשה מה שעשה עשוי תיובתא דרבא אמר לך רבא שאני התם דאמר כסקרא שיולנדר לא ירצה רצוי הוא דלא מרצה הא מיקדש קרשי 🕫 ולאביי אי דלא אמר רחמנא ולנדר לא ירצה הוה אמינא 🤊 כעובר מצוה וכשר קמשמע לן והרי מקדיש תמימין לבדק הבית דאמר יס רחמנא

תמורתו קריבה ° ורבא אין הכי נמי דמההוא קרא י אלא הם למה לי לימד על בכור ומעשר

לא (מכאן ואילך פירש): ותנן. בפ׳ אלו קדשים (לקמן דף כא.) מה בין בכור ומעשר לשאר כל הקדשים כל פסולי המוקדשין נשחטין באיטליז ובשוק ונמכרין באיטליז ונשקלין בליטרא לימכר כשאר חולין ולא חיישינן לבזיון קדשים לפי ליו שהנאתו להקדש כדאמרינן בבכורות בפרק כל פסולי המוקדשין (דף לה:) דחי שרינן ליה לאדם הפודה את פסולי הדשים למכרן בשוק יקפלו עליהן לוקחין ויפדה ביוקר אבל בכור ומעשר הנאתן לבעלים הנאת בכור לכהן והנאת מעשר לבעלים ומשום הרווחה דידהו לא מולולינן בקדשים: יש להן פדיון. לשאר קדשים שנפל (ג) בהו מום לם ופדאם תופסין פדיונן בקדושתן והן יולאין לחולין וכן תמורותיהם שנפל בהו מום אבל בכור לה בעל מום אינו תופם פדיונו בקדושה: שאני המם דאמר קרא. בבכור קדש הם בהווייתו יהא שלא יצא מקדושתו ע"י פדיון. וממעשר לא מתרך השתא מידי דלא אותביה אלא מבכור ולקמן מוחיב ליה ממעשר ומהדר ליה ממעשר: בכל העולין. באחד מדמי שאר הקרבנות העולין למזבח שקריבין ומשתריא בשר בההיא זריקה דאין עולין מבטלין זה את זה ומינה ילפינן לשאר עולין והכי משמע הם בהוייתן יהו אפי׳ נתערבו: מדם הפר ומדם השעיר. ונתן על קרנות

נדבה

בבכור נאמר לא ספדה. שאין הבעלים יכולין לפדותו ולנהוג בו מנהג

חולין כגון גיזה ועבודה יח : אבל נמכר הוא. שאם נפל בו מום יכוללמוכרו

[4] לכהן בתורת בכור דלהכי כתיב לא תפדה לאשמועי׳ [ב] דבמכירה

שרי: ואינו נמכר. כדאמרינן בבכורות (דף לב.) דנאמר כאן במעשר

בהמה [ויקרא כון לא יגאל ונאמר להלו גבי

חרמיו ושסו לא ימכר ולא יגאל מה להלו

מכירה עמו אף כאן מכירה עמו

דאינו נמכר (כ) [וס"ד] הואיל ואיתקוש

כיו אהדדי מעשר ובכור כדלקמן

תיסק אדעתין דבכור אינו נמכר דומיא דמעשר בהמה להכי כתיב

לח הוא דחרמין למעוטי בכור דיכול

למוכרו: ישו(סלא זו. דיולאה מקדושתה

נמי מהני אלא אי לא כתביה רחמנא

ה״ח תצח רחשונה לחולין: מ קמ״ל

קרא דתרווייהו קדישי: ה"ג והרי

בכור דנאמר בו לא מפדה קודש הם.

לו) צב עמני לאנו לאנו הוא: כי לא לרצון לנוי הוא: (3) רש"י ד"ה ואינו וכו' נמכר והואיל: (ג) ד"ה יש להן וכו' בהן מוס ותופסין כל"ל ותיבת בהן מוס ותופסין כל"ל ותיבת ונכנסת התמורה במקומה דתרווייהו לא מקדיש קדשי קמ"ל דתרווייהו קדישי): ולחביי. האי יהיה קדש לאו לאשמועינן דקדשה דהא בעלמא

גליון הש"ם

ופדאם נמחק:

גמ' ורבא אין הכי נמי. ע' זכתי סק פא ע"ב מוס' ד"ה ואין ממולמו: שם והרי הקריש בעלי מומין. ע' זכמים דף קיד מומין. ע' זכמים ד"ה הומי מומ' ד"ה הומר:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה אבל כו' למוכר עי' מ"ש בדף ח: [ב] שם דלהכי לרבא ואביי דייק אדרבא מדשני בלשון ש"מ דשרי: [ג] ד"ה (שאני המם. לחודיה קאין. [ואביי א המם. לחודיה קאין. [ואביי א כוי] צייע הא אף אם לולד לחודיה קאי ל"ק לאביי דאל"כ לא משני כלום דאכתי לולד ל"ל קרא ונראה דולאביי נימא עד יחלל הכל הוא מדברי המקשן ועי' תוס' ד"ה שאני כו':

רבינו גרשום

חרמי כהגים. שיש מחרים לשום כהגים אין להם פדיון כלל אפילו דאי עבר אלמא דלא מהני: בהוויתו יהא. שאין לו פדיון: . ו**רבא אמר** דלעולם לא מהני אמר ורבא אמר דיעולם לא מהני אמר לך האי הוא למעוטי בכור אתא: דתניא בבכור נאמר לא תפדה ונמכר הוא במעשר נאמר לא ינאל ואינו נמכר לא חי כו'. ייליף מלא יגאל דחרמים מה . להלו מכירה עמו כדכתיב ואד להק מכירה עמו כדכוניב (אך כל חרם וגרי) לא ימכר ולא יגאל אף לא יגאל דמעשר נמי מכירה עמו אבל בכור נמכר: תצא זו. לחולין ותכנס זו התמורה וו. להקדש: כל הקדשים פסולי המוקדשין נמכריון באמלו. משום רוות דהקדש: חוץ מן הבכור התעשר. שהרווח הוא לבעלים: ויש להן פריון. אם קדם מומן את הקדשן: אלמא דלא מהני. . ופדה הרכור: שאוי מזבח: שאין עולין מבטלין זה את זה: כר' יונתן דאמר אין את זה: כל יונות דאמר אי מערבין לקרנות אלא מזה בפו עצמו ומזה בפני עצמו: **אמ** מעובין קקונות אלא מוה בפני צצמו ומזה בפני עצמו: אמר לך אביי מעשר (בהמה) נמי איתרבי דאין [להם] פדיון מהיכא אינובי ואין (ניחם) פויון מהיכא דאיתרבי בכור בבכור לא תפדה ויליף מעשר העברה העברה מבכור: ולאביי. דאמר דאי עבר מהני האי כל מעשרותיכם תרימו למאי איצטריך ליה: מיבעי ליה לכדאמר ליה רב פפא לאביי

ל ההחוא קרא כי לא לרלון: וכשר. אפי׳ להקריב קמ״ל: אם כן אפילו הקיים בכדי נמי אם בין אפילו הקיים בכדי נמי אם בין אפילו הקיים בכדי נמי אה אם בין אי דאמרינן (ביצה יג:) שהקדים ונטל מעשר ראשון מן השבלים פטור הוא מתרומה גדולה, פטור הוא מלהשלים לכהן מה שנחסר לו מחלק תרומה גדולה כולו לפי שדין היה שיטול הכהן קודם תרומה גדולה היינו תרי ממאה ואח״כ יטול הלוי מעשרו, אבל עכשיו בשקדמו הלוי ונטל עשר ממאה נשארו תשעים וכשחוור כהן ונוטל מהללו תרי ממאה לפי שיעור שיהא עכשו הרי נתמעטה תרומה גדולה בר, ובז לוי פטור הוא מלהשלים לו אותו פחות שנחסר לו מתרומה גדולה ואינו נותז לו אלא תרומת מעשר בלבד שנאמר והרמותם ממנו ביר, זבן ליו פטרו הוא מלושמים לו אותו מוחות שמוסיר לו מותורמה גדולה הינו מותן לו אלא תורמות מצשר בעבד שמצה ההימום ממנו תרומת הי מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר, אבל אם הקדימו נטל מעשרו מן הכרי הואיל א"ב. הואיל מעשר מן המעשר אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר: אפילו הקדימו בכרי. למעשר ראשון ליפבור מתרומה גדולה: א"ל אביי הא כתיב מכל מעשרותיכם תרימו. אלמא דאע"ג דקא מתעשר מעשר ראשון קמי דתשקול תרומה גדולה תרימו דהרר לפרוש תרומה גדולה: ומה ראית לרבות את הכרי ולהוציא את השבליו. משום דהאי אידגז הכרי ונתחיים בתרומה גדולה: הולד הולד אחר הפנום. ותום הגדות הדוברות הדרבות בל שהוב את החברה, בשמו היא איזהן חיים החברה בדומה בדומה בדומה הדרבות הובקרה. הינו אחר האלמנה הנגרושה נעשי חלל ומדקאמר אחר הפנה אלמא ראי עבד מהני דאי לא מהני אמאי הולך אחר הפנום. ליא מדופסט בה קידושי אלמא מהני: ואביי, דאמר מהני אמר להכי איצטריך לא יחלל ב' חילולין עושה א' לורעו דפסול לכהונה וא' לאלמנה דפסולה לכהן הדיוט: האי לא תקריבו היינו לא תקדישו דהכי אמר לקמן בשמעתין: אבל אקרושי קדשי. לדמיהן למזבח:

וגו' וקסבר דמערב פר ושעיר של יום

מו שבירו . שון שאר יהרי מתרוחה בירים שמתר הגיש מו הובשם התרוי (ביים) משם התפקולה. דפריך והרי ביכר ותישו אי שביר ליהוליה משם מו מדור מעשר העברה העברה

הכיפורים ביחד לה כשוורק על קרנות מזבח הפנימי. הדבר ידוע שדם הפר מרובה מדם השעיר ואפי׳ הכי מיקרי דם השעיר ומהניא

זריקתו מכאן לעולין שאין מבטלין זה את זה: ורבא. מהתם לא נפקא דלא מערב להו אלא יח נותן מזה בפני עלמו ומזה בפני עלמו וסבר לה כר' ליו (יוחנן) [יונחן] דאתר במס' יומא בפרק הוליאו לו (דף מ:) אין מערבין דם פר ושעיר לקרנות מזבח הפנימי אלא

נותן זה בעלמו וזה בעלמו: לח עברה עברה. בבכור כתיב (שמות יג) והעברת כל פטר רחם ובמעשר כתיב (ויקרא מ) כל אשר יעבור: לכדחמר ליה רב פפח לחביי. ליו במס׳ בילה (דף יג:) דחמרינן מעשר רחשון שהקדימו לוי לכהן בשבלים קודם שהופרשה תרומה גדולה מן העמרים ונמצא שהפסיד לוי לכהן תרי ממאה במעשר שהוא נוטל מו דממעשר לא נטל כהן כלום אפי׳ הכי פטור מסו מתרומה גדולה שנאמר [במדבר יח] מעשר מן המעשר אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר ואמר ליה רב פפא לאביי אי

הכי אפי׳ הקדימו לוי לכהן בכרי אחר שמרחן נמי ליפטר לוי ואמאי נקט בשבלים: מכל מבו מעשרותיכם. ללוים קאמר רחמנא (במדבר יח)

מש את תרומת ה' מיזתרומה גדולה: כרי אידגן. ואיקבע ליה לתרומה גדולה דכתיב [דברים יח] ראשית דגנך: כל מקום שיש קדושין. כל מקום שהקדושין תופסין ויש עבירה באותן קדושין ומפרש התם [קדושין פו:] דהיינו אלמנה לכהן גדול: אחר הפגום. דהוי חלל. אלמא מהני מדקחני יש

קדושין דאי לא מהני לא מפסי קדושין: שאני הסם דכפיב לא יחלל. דמשמע חללים הוא עושה ואינו עושה ממורין אלמא מפסי קדושין:

ואביי 🕒 אי להכי הוא דאסא לימא לא יחל. דמשמע דאולד לחודיה קאי: מאי לא יחלל. שמע מינה לדרשא אחרינא אחל אחד לו לולד ואחד לה שהיא עצמה מתחללת ונעשית זונה ואסורה בתרומה דבי נשא אם בת כהן היא ומשום דידה אינטריך קרא ולאו משום דאמרת אי עביד מהני דלהכי לא לריך קרא דלכל מילתא אמרינן אי עביד מהני: לא סקריבו. ואמרינן לקמן (דף ו:) דהאי לא מקריבו

לא תקדישו הוא: מה שעשה עשוי. וקדשי לדמיהן: שאני הסם. דכתיב בההוא קרא כי לא לרלון: וכשר. אפיי להקריב קמ"ל: